

ΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΗ

Γράφει ο Δρ Βασίλης Αδραχτάς → Τηλ: 0431262823 → mousaiostheotrelos@yahoo.com.au

Τα μάτια της κουκουβάγιας ή περί εθνοψυχίας

Ολοι σας, θαρρώ, έχετε ακούσει ή και χροιμποιόσει, ευκαίρως ακαίρως, το ρητό «άλλα τα μάτια του λαγού κι άλλα της κουκουβάγιας». Ομολογουμένως, το εν λόγω ρητό λέγεται πολυτρόπως, τουτέστιν με πολλές οπομασίες αναλόγως των περιστάσεων. Σήμερα θα καταπαστώ μονάχα με μία από αυτές, μία που ίσως να μην την έχετε και πολύ υπόψη σας. Ας αρχίσω, όμως, από το πλαίσιο αναφοράς της οπομασίας που θέλω να αναδείξω. Πρόκειται, λυπηρώς αλλά συνάμα ευτυχώς, για τη γνωστή στάση, νοοτροπία και ρητορική των Ελλήνων της εδώ Ομογένειας εν σχέσει προς τους Έλληνες της Ελλάδας. Τα κλίσε και τα ρεφραίν ανακυκλώνονται μπχανικά, βαυκαλιστικά, ασύνειδα και... ενοχικά. «Οι Έλληνες [διάβαζε: Ελλαδίτες] είναι που φταίνε. Δεν τους φταίει κανένας άλλος». «Είναι τεμπέληδες. Δεν τους βλέπεις όλη τη μέρα που κάθονται στις καφετέριες. Γεράτα τα μπαράκια και τα κλαμπς. Και μετά σου λέει, κρίσο». «Το μυαλό τους πάταν συνέχεια στην κλεψιά, στο ποιος θα πρωτοκλέψει τον άλλο». «Ρουσφέτια, κομπίνες, να μην πληρώνουν φόρους, να κοροϊδεύουν το Κράτος. Πώς να προκόψεις έτσι!» «Οι πολιτικοί τους, όλοι ψεύτες, λωποδύτες, το συμφέρον τους μόνον τους ένοιαζε». «Τι; Όταν παίρνατε λεφτά ήταν καλά, τώρα που πρέπει να τα δώσετε πίσω σας πειράζει; Δανεικά κι αγύριστα, δηλαδή; Έτοι είχατε μάθει, αλλά τώρα τελειώσανε τα ψέματα. Τώρα θα γίνετε άνθρωποι». Εννοείται πως όλα αυτά εκστομίζονται με τη δέουσα αντιπαραβολή προς τη στάση, νοοτροπία και αξιοσύνη τού καθωστρέπει, του νοικούρη, του άψογου πολίτη και πατριώτη Έλληνα της Αυστραλίας...

Για να μην σπαταλάω τον χρόνο σας, σας λέω ευθύς εξαρχής ότι τα κλισέ και τα ρεφραίν που μόλις αράδιασα δεν θα με απασχολήσουν ως προς το περιεχόμενό τους. Αυτό είναι κάτι που το έχω κάνει αρκούντως σε άλλες συνάφειες. Εδώ και σήμερα με ενδιαφέρει το πίθος που προϋποθέτουν και συνεπάγονται και, κατ' επέκταση, οι επιπτώσεις που έχουν στην άρθρωση της ελληνικότητας όπου γης. Με άλλα λόγια, με απασχολούντος όταν λέω, με απασχολούν, εννοώ ότι με βασανίζουν- ως έκφραση μιας οριομένης πολιτικής συμπεριφοράς και συνείδησης. Διότι, σε τελική ανάλυση, η ελληνικότητα -όσο περιέρχεται- με απασχολούντος στην παγκομποίηση και γιατί η προσπάθειά της να αρθεί στη δόξα του αρχαίου κάλλους διαφεύστηκε οικτρά και γιατί το πλουτομανές οικονομικό σύστημα του καπιταλισμού της επεφύλαξε ρόλο εξιλαστήριου θύματος. Το πραγματικό που εκπέμπει παντού ελληνικότητα γίνεται ψυλαφητό σαν στρέψουμε με ευαισθησία και λογισμό τον νου στην ίδια την κοιτίδα της, την Ελλάδα του Αιγαίου. Αν την εποπτεύσουμε και την νιώσουμε σαν τη μάτια που γέννησε τόσα και τόσα, μεγάλα και μικρά, καλά και άσκημα, μα που τώρα ξεσχισμένη αιμορραγεί και πάλλεται ξεψυχισμένα. Δεν με ενδιαφέρουν τόσο τα αίτια... γι' αυτά μπορούμε να μιλάμε για χρόνια και για χρόνια και άκρον να μην βγάλουμε... και να ξάσουμε το μεγάλο διακύβευμα, που δεν είναι άλλο από το τι δέον γενέσθαι από εδώ και μπρος.

Παρόλα αυτά, πριν φτάσουμε στο σημείο να ξέρουμε πώς, έστω, να έχουμε κάποια ιδέα για το τι δέον γενέσθαι εν όψει και χάριν του μέλλοντος της ελληνικότητας, θα πρέπει να συμβεί ένα... θαύμα. Θα πρέπει να κόψουμε όλοι τον λαιμό μας και να υπερβούμε το ανάδελφον της εθνοπατριωτικής μας έπαρσης. Θα πρέπει να μας διαπεράσει σαν ρεύμα πλεκτρικό το αίσθη-

της που τα μάτια του λαγού είναι τυφλά και θεόστραβα. Το βασιλείο της είναι η νύχτα, το σκοτάδι το ππάχτο, που εντούτοις γίνεται γι' αυτήν ένα πεδίο ξάστερο και διαφανές χάρη στην οξύτητα και διαπεραστικότητα των ματιών της. Τα χρόνια που ζούμε είναι, για να ξεδιαλύνω την αλληλογορία, η νύχτα και το σκότος -όχι παντού λυκόφως- της ελληνικότητας. Και γιατί πάσχει στο μέτρο που της αναλογεί μέσα στην χοάνη του μεταμοντερνισμού και της παγκομποίησης και γιατί η προσπάθειά της να αρθεί στη δόξα του αρχαίου κάλλους διαφεύστηκε οικτρά και γιατί το πλουτομανές οικονομικό σύστημα του καπιταλισμού της επεφύλαξε ρόλο εξιλαστήριου θύματος. Το πραγματικό που εκπέμπει παντού ελληνικότητα γίνεται ψυλαφητό σαν στρέψουμε με ευαισθησία και λογισμό τον νου στην ίδια την κοιτίδα της, την Ελλάδα του Αιγαίου. Αν την εποπτεύσουμε και την νιώσουμε σαν τη μάτια που γέννησε τόσα και τόσα, μεγάλα και μικρά, καλά και άσκημα, μα που τώρα ξεσχισμένη αιμορραγεί και πάλλεται ξεψυχισμένα. Δεν με ενδιαφέρουν τόσο τα αίτια... γι' αυτά μπορούμε να μιλάμε για χρόνια και για χρόνια και άκρον να μην βγάλουμε... και να ξάσουμε το μεγάλο διακύβευμα, που δεν είναι άλλο από το τι δέον γενέσθαι από εδώ και μπρος.

Παρόλα αυτά, πριν φτάσουμε στο σημείο να ξέρουμε πώς, έστω, να έχουμε καταφέρει -π.χ. εμείς εδώ στους Αντίποδες- στο όνομα της ελληνικότητας. Αν δεν καταφέρουμε να αρθούμε σε αυτό το ύψος, τότε δεν θα έχουμε συνειδητοποιήσει ούτε στο ελάχιστο πν της ελληνικής μας έλλειψη. Διότι, όπως προείπα, η ελληνικότητα στήκει ή πάπιει ως πολιτικό σώμα, ως πολιτική δημιουργία, τουτέστιν ως πόλις. Όχι με τη χωροταξική, οικιστική ή πολεοδομική οπομασία, αλλά προνοοδραστική, οντολογική ή ποιητική οπομασία. Η είμαστε όλοι μαζί, οι όπου γης Έλληνες, μία πόλις που ευδαιμονεί ή είμαστε όλοι μαζί μία πόλις που παλεύει για την ευδαιμονία ή, αν κάποιο κομμάτι μας ξάνεται και τα ξάνει όλα, τότε είναι που όλοι μαζί ξανόμαστε και τα ξάνουμε όλα... Κι ας νομίζουμε ότι τα δικά μας είναι όλα στη θέση τους...

Ο θεσπέσιος Πλάτων έγραφε για την ένα, μελλούμενη, καθολική ελληνική πόλιν, πως «ενός δη οίμαι πάσχοντος των πολιτών οπούν ή αγαθόν ή κακόν η τοιαύτη πόλις μάλιστα τε φίσει εαυτής είναι το πάσχον και η συνηθόστεται άπασα ή συλλυπόστεται». Και τετρακόσια χρόνια μετά από εκείνον, ο θείλατος Παύλος θα διατρανώσει πως «και είτε πάσχει εν μέλος, συμπάσχει πάντα τα μέλη, είτε δοξάζεται εν μέλος, συγχαίρει πάντα τα μέλη». Αν τα εννοούμε ακόμα τα λόγια τούτα, ε τότε, λοιπόν, τώρα που πάσχει η ίδια μας η κοιτίδα ας λυπηθούμε λύπη αβάσταχτη μαζί της, για να μπορέσουμε να χαρούμε όλοι μαζί στο μέλλον. Ειδάλλως μέλλον δεν θα υπάρξει, δεν θα μπορέσουμε να δημιουργήσουμε μέλλον... και το μόνο που θα μας έχει μείνει -σαν κακόγουστη φάρσα- θα είναι η ένοχη χαρεκακία μας...

Ο 'Θησαυρός' της ελληνικής παροικίας
Ένα βιβλίο για όλη την οικογένεια

Για να αποκτήσετε το δικό σας «Παροικιακό Θησαυρό» επικοινωνήστε με την Άννα Αρσένη 0411 240 958 ή το Γιώργο Χιώτη 0413 213 377

